

Arrest

nr. 259 466 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Albanië als een veilig land van herkomst aangeduid.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid. Zo (i) legt hij tegenstrijdige verklaringen of hij al dan niet andere homoseksuelen in Albanië kende, (ii) verklaart verzoeker de ene keer dat hij geen andere homoseksuelen in Albanië kende omdat ze dit niet kenbaar maken en de andere keer spreekt hij over een jongen waarmee hij bijna een relatie had, en dat hij door deze jongen zijn homoseksualiteit heeft ontdekt, (iii) beperkt verzoeker zich tot zeer oppervlakkige verklaringen betreffende standpunten van zijn familieleden over homoseksuelen, (iv) is het niet aannemelijk dat verzoeker niet verder komt dan dat zijn familie het ‘slecht’ vond hoewel hem meerdere keren werd gevraagd dit te concretiseren, en (v) blijft hij ook zeer oppervlakkig omtrent de ontdekking van zijn geaardheid door zijn ouders en komt verzoeker niet verder dan dat het ‘slecht’ was en dat zijn vader hem sloeg. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker, die zelf stelt zich vrij te voelen om zich als homoseksueel te uiten in Europa, zijn geaardheid maar zeer beperkt heeft beleefd sinds zijn vertrek. Zo (i) antwoordt verzoeker ontwijkend op de vraag welke personen in Europa dit weten, waarbij hij de ene keer spreekt over enkele personen wiens naam hij niet weet en de andere keer spreekt over een R. en een J. , (ii) volstaan verzoekers verklaringen dat hij geen mensen kon leren kennen en dat ze in het opvangcentrum tegen zijn geaardheid waren, niet

om zijn passieve houding te verklaren, en (iii) is het bevreemdend dat verzoeker reeds vijf jaar in landen bevindt waar hij zijn geaardheid kan beleven en kan hij geen evenementen, feestjes of ontmoetingsplekken benoemen, noch een website of ontmoetingsplekken. Verder blijkt uit verzoekers Facebookaccount dat hij meerder pagina's volgt van vrouwen die erotische foto's publiceren.

Tot slot wordt er nog op gewezen dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen in Albanië, dat zijn voorgehouden problematische relatie met zijn familie niet wordt bevestigd door zijn activiteiten of zijn profiel op Facebook, en vallen de voorgehouden socio-economische problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

3.2. Verzoeker stelt vooreerst dat hij geen documenten heeft betreffende zijn homoseksualiteit nu hij hieromtrent nooit met het gerecht in aanraking is gekomen. Verzoeker stelt vervolgens dat hij geen tegenstrijdige maar wel aanvullende verklaringen heeft gegeven. Hij stelt verder geen socio-economische redenen in te roepen, het gaat om logische gevolgen van zijn geaardheid. Verzoeker stelt verder dat er niet afdoende is gemotiveerd omtrent de andere gevolgen van zijn geaardheid, meer bepaald omtrent zijn zoektocht naar werk en het zoeken naar een vluchtalternatief. Verzoeker stelt tevens dat niet kan worden verwacht dat hij plots op parades zou gaan dansen gezien hij een introvert karakter heeft. Betreffende de pagina's van vrouwen die erotische foto's plaatsen, stelt verzoeker dat hij deze enkel volgt omdat het zo hoort voor een Albanese man en hij stelt tevens dat deze door zijn familie of kennissen worden gepost. Hij stelt nog dat de contacten met zijn familie op Facebook zeer beperkt zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat, of niet minstens ontkracht noch weerlegt dat er geen geloof wordt gehecht aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid. Zo beperkt verzoeker zich tot te stellen dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn maar aanvullend en dat hij geen documenten heeft. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat uiteraard niet. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de tegenstrijdigheden van verzoeker op vlak van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, meer bepaald of hij in Albanië homoseksuelen kent en dat hij zeer oppervlakkig blijft over de reacties van zijn familie, en wordt op zijn passieve houding gewezen. Verzoekers verwijzing naar zijn introvert karakter doet hier geen afbreuk aan. In de bestreden beslissing wordt bovendien niet gesteld dat hij op parades en in discotheken zou moeten dansen, louter dat het aannemelijk is dat hij hier enige kennis van zou hebben. Betreffende het volgen van pagina's op Facebook van vrouwen die erotische foto's plaatsen en het contact met verzoekers familie beperkt verzoeker zich nogmaals tot het louter niet akkoord gaan met de desbetreffende motieven. In zoverre verzoekers argumenten in het verzoekschrift betrekkingen hebben op de gevolgen van zijn geaardheid, meer bepaald dat hij er geen werk kan vinden en geen vluchtalternatief zou hebben, gaat hij voorbij aan het voorgaande, met name dat zijn voorgehouden homoseksualiteit als ongeloofwaardig wordt beschouwd.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijst de verzoekende partij naar de middelen in haar verzoekschrift en de stukken die zij heeft toegevoegd, en zij stelt dat rekening dient gehouden te worden met haar introvert karakter en de wijze waarop zij zich uitdrukt. Onder verwijzing naar stuk 7 betoogt de verzoekende partij dat er wel maatregelen genomen werden door de Albanese autoriteiten maar dat er nog geen sprake is van effectieve bescherming. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij hier in België wel degelijk een relatie heeft gehad en dat zij meer de voorkeur geeft aan transmannen. De verzoekende partij benadrukt dat zij in België een relatie heeft (gehad) en dat zij een aantal expliciete foto's heeft op haar gsm van haar en haar vriend die hun relatie aantonen. De Raad wijst erop dat hij best wil geloven dat er foto's zijn van verzoekende partij met haar vriend, maar dat hij deze niet moet zien.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat waar de verzoekende partij zich louter beperkt tot het verwijzen naar de middelen in haar verzoekschrift en de stukken, en waar zij herhaalt dat rekening dient gehouden te worden met haar introvert karakter en de wijze waarop zij zich uitdrukt, de verzoekende partij in gebreke blijft daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond. Hierin werd immers reeds vastgesteld dat zij er niet in slaagt de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden homoseksuele geaardheid te ontkrachten of te weerleggen en dat haar verwijzing naar haar introvert karakter hier evenmin afbreuk aan doet. Door ter terechtzitting opnieuw aan te halen dat met haar introvert karakter en de wijze waarop zij zich uitdrukt onvoldoende rekening werd gehouden, werpt zij hier geen ander licht op.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorts betoogt dat zij hier in België wel degelijk een relatie heeft gehad, dat zij meer de voorkeur geeft aan transmannen en dat zij een aantal expliciete foto's heeft op haar gsm van haar en haar vriend die hun relatie aantonen, kan zij evenmin overtuigen. In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op uitgebreid gemotiveerde wijze tot het besluit dat *“hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een hoogst persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om diens beweerde homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Uw verklaringen betreffende uw ontlukende geaardheid zijn echter dermate vaag en tegenstrijdig dat zij niet overtuigen.”* en hij stelt verder onder meer, eveneens op gemotiveerde wijze, vast dat uit de verzoekende partij haar Facebookactiviteiten bovendien eerder blijkt dat zij zich aangetrokken voelt tot vrouwen (eerder) dan tot mannen. De verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting dat zij in België een relatie heeft gehad en dat zij een aantal expliciete foto's heeft op haar gsm van haar en haar vriend die hun relatie aantonen. De Raad geeft ter terechtzitting echter aan dat hij deze niet moet zien. Uit louter beeldmateriaal, al dan niet expliciet, blijkt immers hoe dan ook de geaardheid van een persoon niet. De verzoekende partij voert een algemeen betoog waarmee zij, gelet op de concrete motieven in de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking die zij niet weerlegt, geenszins kan overtuigen.

Onder verwijzing naar stuk 7 betoogt de verzoekende partij nog dat er wel maatregelen genomen werden door de Albanese autoriteiten maar dat er nog geen sprake is van effectieve bescherming. In de mate dat de verzoekende partij hiermee doelt op het stuk 7 dat zij in haar verzoekschrift benoemt als: *“BF (Tirana - gay men) Albania [2019] UKUT 0093 (IAC) , United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 26 maart 2019, https://www.refworld.org/cases,GBR_UTIAC,5c9elcc3_4.html, uittreksel”* en waarbij zij aangeeft dat de Upper Tribunal in haar arrest de vaststelling weerhoudt dat er

weliswaar wetswijzigingen werden doorgevoerd in Albanië teneinde discriminatie van homoseksuelen tegen te gaan maar dat deze bescherming niet effectief is waardoor de houding van de maatschappij nog steeds het risico op mishandeling door geweld inhoudt zowel vanuit de gemeenschap als vanuit de familie, evenals waar zij een gebrek aan onderzoek naar een vluchtalternatief in Tirana aanhaalt, wijst de Raad erop dat, zoals in voormelde beschikking eveneens werd aangegeven, de verzoekende partij voorbijgaat aan het voorgaande, met name dat haar voorgehouden homoseksualiteit als ongeloofwaardig wordt beschouwd. De verzoekende partij slaagt er niet in deze ongeloofwaardigheid te herstellen zodat voormelde verwijzing naar het gevoegde stuk en het gevoerde betoog dan ook niet dienstig is. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die van aard zijn de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS